

vrijdag

06.04.2012

20.00 Concertzaal scène

Tres Scripturae

Etienne Guilloteau, Alain Franco
& Action Scénique

CONCERTGEBOUW BRUGGE

Etienne Guilloteau studeerde een aantal jaren dans aan het conservatorium van Poitiers, en begon nadien aan de opleiding van P.A.R.T.S. in 1998. Hij studeerde af in 2002 met de solo *Love me two times*, die hij op verschillende Europese podia heeft gespeeld. Dit was meteen het startschot voor een hele reeks nieuwe creaties, in samenwerking met andere dansers zoals Claire Croizé en Vincent Dunoyer, en de lichtontwerper Hans Meijer. In zijn choreografisch werk van de laatste jaren ligt de focus op de dramaturgische relatie tussen dans, muziek en licht. Dit onderzoek resulteerde in twee 'studies': *Prima dell'atto*, een voorstelling voor kinderen, gebaseerd op Debussy's muziek, en *DAAD*, een solo waarin Guilloteau dans en licht ontwikkelt op muziek van John Cages *Experiences*.

Claire Croizé startte tijdens haar laatste schooljaar aan P.A.R.T.S. haar eigen artistieke parcours met de voorstelling *Donne-moi quelque chose qui ne meure pas* voor vijf dansers. Twee jaar later werd haar eerste solocreatie geproduceerd als hoogtepunt in Monty's 2002 Junge Hunde Festival in Antwerpen, waarop een internationale tournee volgde. In 2007 maakte Claire samen met Etienne Guilloteau *Dido*, een video-installatie, gebaseerd op Purcells opera *Dido and Aeneas*. Hierin werd onderzocht hoe men een 'gebrek aan liefde' kan vertalen zonder narratieve structuur. Momenteel werken Claire en Etienne Guilloteau aan het danceXmusic-project, een samenwerking tussen De Munt en P.A.R.T.S.

Cécilia Lisa Eliceche begon haar training in het ballet en de hedendaagse dans aan een conservatorium in het Argentijnse Bahia Blanca. Tussen 2004 en 2006 woonde ze in Madrid, waar ze studeerde aan het Real Conservatorio Profesional de Danza. In 2006 trok ze naar P.A.R.T.S. in Brussel en twee jaar

later ging ze naar New York waar ze onder meer meewerkte aan de creatie van DD Dorvilliers voorstelling *CPAU, Get Ready!* Haar zoektocht naar de expressie van haar politieke zorgen resulteerde de laatste jaren in *Mi Cacerola* en *Trio One*. Haar laatste creatie, *Cow's Theory*, is een trio voor vrouwen die letterlijk voortdurend met elkaar in contact zijn.

Alain Franco studeerde aan de koninklijke conservatoria van Antwerpen, Brussel en Luik, en aan het E.H.E.S.S. te Parijs. Hij behaalde er een hoger diploma piano, verschillende eerste prijzen en een diploma *Musique et Musicologie du XXe siècle*. Alain Franco was van 1989 tot 1993 de vaste dirigent van Champ d'Action, en werkte sindsdien samen met ensembles als Ictus, Ensemble Modern en de BBC Singers, en componisten als Karel Goeyvaerts, Kaija Saariaho en Jonathan Harvey. Samen met de danser-choreograaf Jean-Luc Ducourt bracht hij in 2007 een interpretatie van de *Goldbergvariaties* in het Kaaitheater, en hij verzorgde het muzikale advies voor Claire Croizés *The Farewell* in 2009.

Hans Meijer is beeldmonteur, lichtontwerper en romanist. In de vroege jaren 1990 stond hij in voor de montage van diverse tv-programma's, zoals BRT Panorama en BBC News. Nadien werkte hij als lichttechnicus bij STUK Kunstencentrum, waar hij onder andere assisteerde bij *Dial HISTORY* van Johan Grimont. Tot Meijers hoogtepunten als zelfstandig lichtontwerper en monteur behoren voorstellingen van Meg Stuart, Alexander Baervoets, Sarah Chase, Jan Vromman en Giovanni Cioni. In 2008 en 2009 werkte hij als lichtontwerper-technisch directeur bij Deepblue, een Brussels gezelschap voor performance, dans, muziek, video en installatie.

Etienne Guilloteau: choreografie
Claire Croizé, Cécilia Lisa Eliceche
(ter vervanging van Claire Godsmark),
Etienne Guilloteau: dans
Alain Franco, Hans Meijer: uitvoerders
Alain Franco: piano
Hans Meijer: lichtontwerp

productie: Action Scénique vzw
coproductie: Kunstenfestivaldesarts (Brussel),
WorkSpace Brussels, Monty (Antwerpen)
in samenwerking met BUDA Kunstencentrum
(Kortrijk), wp ZIMMER (Antwerpen), Les
Brigittines (Brussel)
met de steun van de Vlaamse Overheid & de
Vlaamse Gemeenschapscommissie

—

Fragmenten uit:

**Giovanni Pierluigi da
Palestrina (1525/1526-1594)**
(vrij uit) *Sicut Cervus* (1584)

György Kurtág (1926)
Játékok

Pierre Boulez (1925)
Notation 7, 11, 9 & 2 (1945)

György Ligeti (1923-2006)
Etude 'pour Irina' (1995)

Claude Debussy (1862-1918)
Pelléas et Mélisande (1893-1902)
(live en opname)

Anton Webern (1883-1945)
opus 7 (1910)

Elliott Carter (1908)
Diversion 1 (1999)

György Kurtág
... humble regard sur Olivier Messiaen ...

John Cage (1912-1992)
(vrij uit) *'A Room'* (1943)

Karlheinz Stockhausen (1928-2007)
Klavierstück IX (1954-55)

Bernd Alois Zimmermann (1918-1970)
Konfigurationen 7 & 8 (1956)

Elliott Carter
Caténaires (2006)

Tres Scripturae is de eerste voorstelling voor de grote scène van de Franse choreograaf Etienne Guilloteau, die al tien jaar vanuit Brussel actief is als choreograaf en danser. Samen met dansers Claire Godsmark en Claire Croizé, pianist Alain Franco en lichtontwerper en technicus Hans Meijer creëerde hij in 2010, in opdracht van het Kunstenfestivaldesarts, deze sobere en inventieve voorstelling waarin dans, muziek en scenografie hun eigen traject uitzetten, elkaar kruisen en op elkaar inhaken.

Wat was de concrete aanzet voor *Tres Scripturae*?

Etienne Guilloteau: Ik wilde een voorstelling maken vanuit het idee van *le pli* of de vouw, een begrip uit een boek van Gilles Deleuze over de filosoof Leibniz. Hij heeft het over *monaden*, in zichzelf gesloten werelden of gebieden die de wereld in het klein spiegelen. Het gaat er uiteraard niet om om dat boek toe te passen in een choreografisch werk, maar ik ben erg gefascineerd door beelden die zichzelf weerspiegelen, en door de vouw op de plek waar die twee spiegelbeelden samenkomen. Een van de eerste choreografieën die ik maakte toen ik nog op P.A.R.T.S. zat, was een constructie met spiegels waar het publiek mij alleen onrechtstreeks zag, het ontdubbelen of spiegelen van beelden creëert een heel nieuw beeld. In *Tres Scripturae* wilde ik dat beeld veralgemenen en toepassen op verschillende niveaus. Ontvouwen en opplooiën, spiegelen van ideeën op verschillende niveaus en schalen ...

Een andere leidraad was die van eenvoud en transparantie, zonder voorspelbaar te zijn. Om choreograaf Jonathan Burrows te parafaseren: 'Het onverwachte moet je introduceren op een manier die niet verrast. En alles wat voorspelbaar is, moet op een

verrassende manier worden gedaan.' In feite verwijst ook dat terug naar het idee van de vouw.

Hoe ontwikkelde u het dansmateriaal?

De basis van het choreografische materiaal komt uit een korte scène uit mijn vorige voorstelling *La Magnificenza*. Het gaat om twee bewegingen die daar nauwelijks 10 seconden in beslag nemen, veeleer poses van torso, hoofd en armen. Het beeld verwijst aan de ene kant naar houdingen uit de klassieke dans, maar komt anderzijds ook voort uit alledaagse bewegingen zoals het dragen van een microfoonstandaard. Een beeld met een rijk potentieel aan mogelijkheden, zowel op het vlak van bewegingsmateriaal als van interpretatie. Het is in zijn rigiditeit en compactheid erg herkenbaar en heeft het potentieel om te transformeren in iets anders. Door het startpunt zo eenvoudig te houden en het bij de start te tonen in al zijn naaktheid en eenvoud, probeer ik de toeschouwer mee te betrekken in het artisanale proces van constructie, deconstructie en compositie – het wordt geen ondoorzichtig kluwen.

Het basismateriaal is overigens een palindroom, een beweging die er identiek uitziet als je ze achterstevoren uitvoert. Dat materiaal was het uitgangspunt voor het ontwikkelen van verdere beweging door de drie dansers. Elk had zijn eigen aanpak en richtlijnen: het start op een sobere en neutrale wijze en krijgt gaandeweg een persoonlijke kleur. Bij Claire Godsmark is die kleur vooral ritmisch: haar compositie wordt staccato en levendig. Bij Claire Croizé gaat het om een flamboyante, haast spectaculaire kwaliteit, met veel energie en een constante muzikaliteit. Voor mezelf was er niet zo'n eenduidige richting: mijn bewegingen blijven in het begin lang klein en neutraal, en later in

de voorstelling heb ik vooral gecomponeerd in functie van wat ik nodig vond als verbindingsteken. Ik vind het belangrijk om binnen een concept ruimte te laten voor zo'n pragmatische of ambachtelijke component – het concept moet niet ten allen prijze overal dwingend worden toegepast.

Hoewel jullie met drie dansers zijn wordt er weinig echt samen gedanst?

Dat klopt. De driedeling dans - muziek - ruimte / licht wordt nog eens herhaald in de choreografie zelf – ook dat is een typisch barok idee, van een geheel dat zich weerspiegelt in zijn onderdelen. De choreografie werkt inderdaad als drie aparte solo's die zich ontvouwen, en die elkaar uiteraard ook kruisen, maar slechts op één punt in het stuk, niet toevallig in het midden, elkaar echt confronteren. Dat middelpunt heeft een heel andere energie en spanning. De solo's hebben hun interne coherentie en ontwikkeling, en door die drie samen te laten ontrollen, creëer je een nieuw niveau van compositie, een choreografische harmonie.

Wat is de logica achter de keuze voor de muziek die gespeeld wordt?

Ik heb veel met Alain Franco gesproken over de ideeën achter het stuk, maar hem *carte blanche* gegeven bij de selectie van de stukken. Hij heeft dus een eigen dramaturgie gecreëerd waarin het idee van de vouw gereflecteerd werd, zowel in de keuze van individuele stukken als in de wijze waarop het muzikale landschap is opgebouwd – het gaat om lijnen die zich uitzetten en weerspiegelen en elkaar kruisen: dat kunnen ritmes zijn, klankkleuren, harmonieën ... Op een enkel fragment na gaat het allemaal om muziek uit de 20e eeuw. Fragmenten uit de opera *Pelléas et Mélisande* van Debussy vormen de rode draad, en duiken meermaals op, als iets wat zich herhaalt maar

nooit op identiek dezelfde wijze.

Werd de muziek geheel onafhankelijk van de choreografie ontwikkeld?

Grotendeels wel, en eigenlijk is ook het idee van de vouw hier van toepassing: de eerste helft van de choreografie is gemaakt zonder de muziek, omdat Alain ons pas vanaf een later moment kon vervoegeen. Het centerpunt van het stuk is gemaakt op het moment dat Alain die muziek van Stockhausen aan het instuderen was – daar zitten choreografie en muziek dus heel dicht op elkaar. Nadien ging hij veel sneller vooruit dan de dansers en hadden we dus al een muzikaal traject voor het tweede deel voor we de choreografie bepaalden, hetgeen ons werkveld ook inperkte.

Op welke manier bracht u het idee van de vouw en het spiegelen in de scenografie?

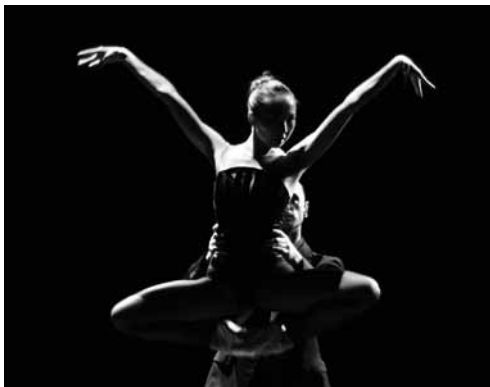
De scenografie is de constructie van een theater-in-een-theater, een minitheater met de klassieke zwarte gordijnen, dat wordt gemaakt en weer opgeheven in de loop van de voorstelling. Het theater zelf is natuurlijk de ruimte waarin de wereld op een kleine manier ontdubbeld en uitvergroet wordt, het is een plek waar je beelden kan voorstellen en manipuleren en transformeren door heel eenvoudige ingrepen. Ook hier gaan we verder op een element uit *La Magnificenza*: daar werd de theatrale ruimte doorheen het verloop van het stuk opgebroken. *Tres Scripturae* start met het sluiten van de gordijnen en het creëren van die imaginaire wereld. Maar het sluiten van de gordijnen betekent ook dat een deel van het licht uit het zicht verdwijnt: sluiten betekent dus openen, en openen betekent dus ook verduisteren – die kantelingen en paradoxen zijn typisch voor wat ik wil doen met het idee van de vouw.

Waarom staat de de technicus zo prominent mee op de scène?

Dat heeft alles te maken met het verlangen naar transparantie. Dans, muziek en scenografie zijn evenwaardig in dit stuk, er moet niets verborgen worden. Ik denk dat het juist een rijkere ervaring is als je als toeschouwer kan zien hoe de dingen gemaakt worden en veranderen. Dat kan even betoverend zijn als de pure illusie. Geen enkele actie of handeling wordt voor de toeschouwer verborgen gehouden: alles is zichtbaar zodat de esthetiek de blik niet overweldigt, maar haar attent maakt, in de hoop dat het tonen van het mechanisme de vrijheid van het kijken, interpreteren en verbeelden stimuleert.

Steven De Belder

Creatie 2011 © Deen van Meer

za 19.05.2012 / 20.00 / Concertzaal
Creatie 2011 / Édouard Lock / La La La Human Steps

La La La Human Steps viert met *Creatie 2011* zijn dertigjarige bestaan. Choreograaf Édouard Lock baseert zich voor dit stuk op twee barokopera's: *Dido and Aeneas* van Henry Purcell en *Orphée et Eurydice* van Gluck. Lock vroeg componist Gavin Bryars om muzikaal commentaar te leveren op deze twee werken.

P.A.R.T.S. Graduation Tour © Bart Grietens

di 29 & wo 30.05.2012 / 20.00 / Concertzaal
P.A.R.T.S. / Graduation Tour

In juni 2012 studeert aan P.A.R.T.S. de negende generatie studenten af, na een opleiding van vier jaar. Bijna twintig studenten uit elf landen besluiten hun opleiding met de creatie van een eigen afstudeerwerk, als choreograaf, danser of dansmaker. Het publiek krijgt het resultaat te zien tijdens een internationale tournee, gespreid over twee avonden.

Concertgebouw Servies

Gezellig tafelen voor of na een voorstelling met een verrassing op vertoon van het concertticket. Alle info over de tien deelnemende horecazaken op www.concertgebouw.be/servies.

Interparking
1300 parkeerplaatsen 'eerste rang'

WWW.CONCERTGEBOUW.BE
+32 70 22 33 02 / IN&UIT 27 ZAND 34 BRUGGE

Provincie
West-Vlaanderen

BRUGGE

FLUXYS
MUSEUM VAN BRUGGE

MUZE
MUSE

Grensoverschrijdend netwerk voor klassieke en hedendaags klassieke muziek

DMorgen

Knack

Klara

COBRA

FOCUS/WTV